

Tanec zubných kefiek

Prvý deň v kúpeľoch. Sedím na dotrhanej lavičke možno staršej ako ja a sledujem ľudí, s ktorými tu strávim nasledujúce tri týždne. Obzerám si ich s údivom. Fialová, oranžová, žltá... Nie, to nie sú farby cukríkov alebo pasteliek rozsypaných na stole. To sú, prosím pekne, farby vlasov mojich rovesníkov.

Prichádza ku mne sestrička. „Pod', Lenka, ukážem ti, kde budeš bývať.“ Konečne. Izba, do ktorej ma zavedie, vyzerá celkom obstojne. Zarazím sa, až keď mi padnú do oka veci mojej spolubývajúcej. Knihu Päťdesiat odtieňov šedej by som ešte prežila, asi chce byť in, ale metalové talizmany a stojan s CD-čkami metalových skupín, ktorý jej zaberá celý nočný stolík, mi robia obavy. S akou divoškou to bývam?

Odpoveď o desať minút rozrazí dvere tak, že takmer vyletia z pántov. Dievča s rozstrapatenými čiernymi vlasmi (vlastne na nej nie je okrem pokožky, očí a pier nič, čo by nebolo čierne) na mňa asi desať sekúnd bez slova hľadí a potom vybafne: „Čaues, ty si tá nová?“

Pri prívlastku „nová“ si neodpustím prevrátenie očí. „Hej, prišla som ráno.“

„No to mi došlo.“ Prejde pár krokov, hodí sa na svoju posteľ, z vrecka vyberie MP3 prehrávač a už aj číta Kamaráta. Aspoň ma ušetrila od svojich CD-čiek. Zatiaľ. Pokračujem vo vybalovaní, keď zrazu začujem. „Och, skoro som zabudla, vitaj a cíť sa tu ako doma.“

Už minimálne tretíkrát ma dnes pochytilí prekvapenie, ktoré nedokážem skryť. Teraz sa na mňa dievča pozerá o čosi vládnejšie a so zloženými slúchadlami pokračuje: „Mama mi stále prízvukuje, že sa mám správať prístupnejšie. Na konci pobytu sa vraj spýta sestričiek, či som si tu našla nejakých kamošov a tak. Myslím, že začať od spolubývajúcej je dobrý nápad, čo povieš?“

„Tak určitééé,“ zatiahnem s úškrnom.

Rozosmeje sa. „Hokeju trikrát áno.“ Vstane z postele a podá mi ruku. „Som Sandra.“

„Lenka.“

„Priprav sa na crazy zážitky, Lenka,“ žmurkne na mňa.

„Už sa neviem dočkať,“ poviem a až vtedy si uvedomím, aká je to pravda.

Prvý týždeň sa celý nesie v duchu zoznamovania. Veľmi si obľúbim Danku, ktorá prišla v ten istý deň ako ja. V kúpeľoch je už štvrtýkrát a dáva mi za pravdu, že také, nazvime ho rôznorodé, osadenstvo tu ešte nebolo.

Začnem fialovou Viki. Pred mesiacom vraj mala vlasy zelené, pred dvoma mesiacmi modré, predtým (už nevie kedy) sivé. Stále sa nudí. Vytvorila si teda aktivitu, ktorá jej slúži ako záchranné koleso. Píše blog. Aj preto čakám, kedy sa mi konečne podarí pripojiť na wifi.

Ďalší je oranžový Marek. Kučeravé vlasy mu odstavajú na všetky strany ešte viac ako kedysi Majstrovi N. A tak tu dostal prezývku Marmeláda.

„Prečo Marmeláda? Prečo nie Džem?“ vyzvedám od Danky.

Mykne plecami. „Marmeláda znie vznešenejšie.“

Lentilku pripomína aj žltovlasá Adela. Celkom v pohode baba. Nie taká, za ktorou by som po kúpeľoch precestovala dvesto kilometrov, ale taká, ktorú pustíte v rade na obed pred seba, lebo pôsobí milo a nevinne. Často sa však mračí – vraj premýšľa, kde si v tomto zapadákovom zožení farbu na vlasy. Aj sama vidí, že premena z brunetky na blondínu jej deň pred nástupom nevyšla.

Muším sa priznať, že si tu v porovnaní s ostatnými nepripadám nijako výnimočná. Nijako špešl – ako je to zavedené, v slovníku mládeže okolo mňa. Ale to sa možno zmení. Ešte mám dva týždne na to, aby som si uvedomila, čo zo mňa nerobí len ďalší kamienok na Zemi.

Poplach! Poplach! Všetci do úkrytov! Jedlo pod matrace! Smrteľná kombinácia na scéne!

Prvé dejstvo sa odohralo v našej izbe. Vtrhla k nám vegetariánka Ad'a. Stojí na prahu ako sestrička po nočnej, keď zabudne, čo vlastne chce. Na okamih si do trojuholníka vymieňame pohľady. Potom Ad'a zaklope na otvorené dvere. Úžasný sled činností, však? Ďalej nasledoval prehovor, ktorý ovplyvnil život každého ceniaceho si svoje potravinové zásoby: „Dostala som to. Máte niečo na jedenie?“

So Sandrou sme jej okrem slz smiechu nemali čo ponúknuť a ostatní sa pred ňou radšej do pondelka skrývali. Obchody s potravinami by počas víkendov rozhodne nemali zostávať zatvorené.

Tento týždeň sa prisámvačku nesie v znamení horskej dráhy. Najskôr mi tiekli slzy od smiechu, potom som oprskala Marmeládu vodou od smiechu (šteklenie počas pitia by malo byť trestné) a teraz mi je do všetkého, len nie do smiechu. Diagnóza: Sandra.

Celé poschodie z jej metalovej hudby takmer ohluchlo. Baby po mňa poslali chalanskú eskortu, nech si spravím so spolubývajúcou poriadok. Už na schodoch som si vedela predstaviť, aký bude mať môj zásah účinok. Žiadny.

Vpálím do izby. Nevie, čím sú tie dvere počarované, ale nikto nimi nevie prechádzať civilizovane. Najmä, keď vám duní v hlave, akoby ste sa ocitli v metalovej džungli. „Sandra!“ zjačím. Jasné, že je hluchá ako peň a navyše asi ani netuší o mojej prítomnosti, keďže má hlavu pod vankúšom. Schytím teda ten svoj a praštím ju do chrbta. Viem, rozumnejšie by bolo okamžite ten rámus vypnúť, ale jednak je notebook súčasťou klbka, do ktorého je schúlená, a jednak mám chuť do nej od jedu niečo šmariť.

Spod vankúša vykukne strapatý závoj vlasov. „Si normálna?“ zakričím. Odhrnie si ofinu, a odkryje tak červené oči. Vankúš mi spadne z rúk, hneď si k nej prisadnem a konečne sa dostanem k notebooku. „Čo sa stalo?“ Do očí sa jej nahrnú nové slzy. „Sandra,“ chytím ju za ruku.

„On...on,“ snaží sa sformulovať vetu, „zomrel.“

Pre zmenu nastane ohlušujúce ticho. Preglgnem. „Kto?“

„Chuan,“ uprie na mňa uplakané oči. „Môj škrečok.“

Ešte stále neviem, čím by som mohla byť špešl, ale viem, čo nie som. Posadnutá škrečkom. Akože chápem, smrť domáceho zvieratka je tragic, ale smútiť preto už celé tri dni? To je príliš.

Adela mi dáva za pravdu. Teda kým nemá pred sebou zrkadlo a nie je pohltená úvahami farbe vlasov. Býva v izbe s Erikou, čo jej tak trochu závidím. Erika je slnko. I keď ju podozrievam, že za to môže Džem, pardon, Marmeláda. Nech je ako chce, určite sa s ňou nažíva lepšie, ako so Sandrou. Obávam sa, že čoskoro z nej začnem upadať do metalových agónii.

Odrazu Adela odloží zrkadlo a uprie na mňa svoje veľké oči. „Chceš sa vymeniť?“

„Čo?“ zízam na ňu ako puč.

„Pýtam sa, či si chceš so mnou vymeniť izbu,“ nahodí tón, akoby niečo vysvetľovala neandertálcovi.

„To sa môže?“ neprestávam na ňu vyval'ovať okále.

Mávne rukou. „Stačí, keď budeme počas kontroly izieb na pôvodných miestach a sestričky na to nikdy neprídu.“

„Tak dobre,“ súhlasím nadšene.

„Prest'ahovať sa môžeme už dnes,“ povie Adela, akoby o nič nešlo, a opäť sa venuje svojmu odrazu v zrkadle.

Tí, čo tvrdia, že v našej galaxii je iba jedno slnko, by mali svoje tvrdenie prehodnotiť. Erika ma privíta celá rozžiarená. Podľa mňa v tom má vlasy opäť Marmeláda. Večer sme ho s Adelou prepašovali na poschodie, nech nám pomôže so sťahovaním. Keď som sa pýtala Sandry, či jej to nebude prekážať, iba niečo nezrozumiteľne zamrňala. Vysvetlila som si to tak, že jej je to jedno. Postupne však ožíva - po návrate domov si môže kúpiť nového škrečka. Alebo morča. Má z toho veľkú dilemu. Havran sa s ňou o tom pustil do vážnej debaty. Áno, Havran. A to nie je všetko, s najnovšími obyvateľmi nášho „kúpeľového city“ totiž tvorí priezviskové trio: Havran, Čvirik, Slávik.

Niekedy sa naozaj zamýšľam nad tým, podľa čoho ľudia tie priezviská v minulosti dostávali.

...a titul najväčšej depkárky teraz získava: Laura. Býva s Dankou, hoci je to najlepšia kamoška Eriky. Čo z toho vyplýva? Aj keď som sa prest'ahovala, traumy druhých ma opäť prenasledujú. Asi sa toho urieknutia nezbavím.

Na východe Slovenska žije jeden veľmi pekný chalan. Aj meno má pekné – Benjamín. Aj záujmy má pekné: posilňovanie a botanika. No je to ten najväčší somár v krajine. Ako sa mohol s Laurou rozísť po dvoch rokoch smskou: Prepáč, láska, ale zistil som, že mi nechýbaš...? Idiot. S Dankou sme založili spolok Antibendži. Keď sa však o tom dozvedela Laura, rozplakala sa ešte viac. To nám teda vyšlo. Erika vie najlepšie ako na ňu, tak sme ich nechali radšej samy. No okrem toho...

„Lenka?“ začína Danko opatrne. „Napadlo mi... Čo keby sme sa prest'ahovali tak, aby mohli bývať baby spolu? Laura to má teraz ťažké, asi by jej to padlo vhod.“

Vzdychnem si, no argumenty proti nevidím. „A kto pôjde kam?“

„Ja sa vymením s Erikou. Na titul cestovateľ máš ešte čas.“

A tak sa aj stalo. Keď nám Marmeláda opäť pomáhal so sťahovaním, Erika bola celá bez seba. Aj Laura sa nechala nakaziť úsmevom. Zrazu tu panuje dobrá nálada a pocit, že konečne bývame všetky správne. Akurát sa nám skomplikovalo prebiehanie pri kontrole izieb. O adrenalín máme do konca pobytu postarané.

„Pomôžem ti?“ pýtam sa nového dievčaťa (konečne ten prívlastok nepatrí mne), keď vidím ako sa trápi s vynášaním kufra. Uprie na mňa vd'ačný pohľad. Zoznámime sa v izbe, o ktorú sa delí s fialovou Viki. Volá sa Sofia. „Odkiaľ si?“ pokračujem typickou otázkou.

„Z Kuchyne.“

Venujem jej pobavený pohľad. „Fakt? Tak ja som potom z obývačky.“

Prevráti oči. „Kuchyňa naozaj existuje. Je to malá obec na Záhorí. Máme tam aj meteorologickú stanicu.“

„Aha, tak o tom neviem. Ilka nepozerám.“

„Tie jeho povestné predpovede,“ uškrnie sa. „Na tento víkend hľásil tridsať stupňov.“ Obe sa cez okno zahľadíme na daždivé počasie.

„Veď aj bude tridsať,“ vyhlásim presvedčene. „V sobotu pätnásť a v nedeľu pätnásť.“

Oddnes prestávam jesť džem. Lebo mi pripomína...

S Erikou a Dankou sa vraciame cez park na ubytovňu. Odrazu začína pršať, tak sa utekáme skryť do altánku. Marmeládove vlasy žiaria už zďaleka. Zrazu mu do nich niekto zaborí ruku. Sofia.

Zvyšok sa odohráva v zrýchlenom slede. Erika uteká v daždi preč, Danká dáva Džemovi za ňu poriadnu facku a ja stojím ako puč nerozhodná, či mám Sofiu vynadať, alebo jej podržať stranu. Viem len, že vznešenú prezývku Marmeláda si ten náš semafor už nezaslúži.

„Ja som ti hovorila, že sa mi na tej Sofii niečo nezdá,“ hromží Danká neskôr v izbe a pobehuje pritom ako fúria.

„O Erike nemala odkiaľ vedieť,“ zastanem sa jej. No super, to som rovno mohla povedať. že človek pristál na Marse, tak neveriacky na mňa teraz Danká hľadá.

„Vieš čo, odchádzam!“ zvolá rázne a už jej niet.

Nálada je pod psa. Ochorela nám kuchárka, jedlo je pod psa. Prišiel víkend, program v telke je pod psa. Všetko je tu pod psa. Sandra sa zmenila z depresívnej na škodoradostnú. Z jej vety „keby si bývala so mnou, mala by si o starosť menej“ ma ide poraziť. Mám sto chutí zase emigrovať do iných životných podmienok. Veď už budúci týždeň odchádzam! Moja posledná spomienka nemôže vzniknúť v takejto atmosfére.

Večer sa s príčinou všetkého zrazím na schodoch. „Čau, Lenča.“

„Čau, Džem,“ vrazím doňho plecom.

Zastaví ma. „Ale, Lenča, nedurdi sa toľko.“ Ani k nemu nezdvihnem zrak. „Máš to teraz husté čo?“

„Aspoň nemám hustú hrivu.“ V skutočnosti sú podľa mňa jeho vlasy totálna špica, ale to mu nemôžem povedať.

„Neskáč mi do vlasov,“ odľahčuje situáciu.

„Neskáč mi na kamarátky,“ odsekнем štipľavo.

Založí si ruky. „Ona skočila na mňa. Ako levica na leva.“

„Nebránil si sa,“ pokarhám ho.

„Vieš ako, levy sú lenivé tvory,“ uškrnie sa. „Ale teraz vážne. Pokašľal som to. Chcem Eriku, nie Sofiu.“

Prevrátim oči. „Ušetri ma argentínskej telenovely.“

„Fajn,“ rezignuje. „Ale až keď mi povieš svoj názor na niečo, čo chcem dať Erike na znak uzmierenia.“

„Biele zástavy už nie sú in?“ frflem, ale pritom ho nasledujem do jeho nory tak, aby ma sestrička nevidela. Takmer odpadnem. „To si mal'oval ty?“ zízam na obrazy polepené po stenách.

„Hej. Ale hlavné je, čo povieš na toto.“ Zo stola opatrne zodvihne Erikin portrét.

„Neodpustí ti, lebo...“ vychutnávam si jeho okamžite ublížený výraz, „lebo sa v momente roztopí ako karamel a nebude schopná slova.“

Len čo to dopoviem, Marmeláda sa rozžiari. „Myslíš?“

„Viem. Ako aj to, že okrem Ameriky už bude existovať aj Džemerika.“

Uškrnie sa. „Len kedy jej to dať? Drží sa odo mňa ďaleko, akoby som mal vši. Čo nemám. Som lev čistotný.“

„Hm... to ešte musíme domyslieť.“ A tak vymýšľame... až napokon zaspíme.

Zobúdzam sa na to, ako mnou niekto myká. „Obaja vstávajúte, už aj!“ Otvorím jedno oko, druhé oko a... nemám ďaleko od infarktu. Sestrička. No zbohom!

Začína sa lavína. Hneď ako ma vytiahne z Marmeládovej izby, prejde celé poschodie a odhalí naše sťahovacie praktiky. Pení ako sopka. Vraj si musí ísť zmerať tlak, uvariť kávu a poobede si to s nami vybaví. Nevieme sa dočkať.

Napätie je všade. Už mi z neho začína čvirikať v hlave. Nie preto, že sestrička našla Čvirika spať na gauči v spoločenskej a on jej hneď všetko vykvalal. Ani preto, že mi v jednom kuse hučí do ucha ospravedlňovačky. Ale preto, že je rok kozy. Podľa čínskeho kalendára má byť človek na takéto výstrelky a zhody náhod pripravený stále. A samozrejme, niešť pocit viny na pleciach je poriadne ťažké.

Bývanie zostalo ako predtým. Sestrička posilnená kávou usúdila, že je zbytočné sťahovať nás na pôvodné miesta, keď už o pár dní odchádzame. Čiže sa nezmenilo vôbec nič. S Dankou sa rozprávame iba keď je to nevyhnutné. Dokonca mám dojem, že sa stala paranoidná a o mne s Džemom si teraz myslí ktovie čo. Sofia je momentálne neoddeliteľným prívieskom fialovej Viki. Tej je to však jedno, hlavu má plnú iných starostí.

Neviem, či to sestričky na nás ušili, alebo je pravda, že každá odchádzajúca partia vytvára na záver pobytu nejaký program. Viki ho má dať ako umelecká duša dokopy. No to by najskôr musela dať dokopy naše vzťahy. A čuduj sa svete, fakt sa o to snaží.

„Daky, Laky, máte čas?“ prepadne nás počas jediného vzácneho momentu, kedy sme s Dankou spolu. Kredencu jednoducho neodoláme.

„Ako si nás to nazvala?“ zdvihne Danka obočie.

Viki si jej otázku nevšima. „So Sofiou sme pre vás napísali scenár na zajtrajší program. Prečítať, naučiť,“ rozkáže nám profesorsky. „Môžete tam aj niečo doplniť, ale účinok musí zostať rovnaký.“

„Najviac odskúšaných farieb na vlasy...“ Čvirik po nás prebehne pohľadom ako moderátor po divákoch, „Viki.“

„Musím si dávať pozor na svoju červenovlasú kolegyňu,“ žmurkne na Adelu, „už ma ľubieha.“

Havran v relácii *Najviac* pokračuje: „Najviac záchvatov hladu... Ad'a.“

„Vegetariáni to majú ťažké,“ mykne plecami.

„Najviac rôznych spoľubývajúcich...“ vyhlási Slávik, „Lenka.“

„Ešte máš u nás zubnú kefku,“ ozve sa Sandra. Aha, takže moje podozrenie, že mi ju nechtiac vzala pri sťahovaní Erika sa nepotvrdilo. Nevadí, z kefky navyše sa mi kufor neroztrhne.

„Danka, ty máš tú svoju ešte v našej izbe,“ pridá sa Laura už takmer vylicená zo zlomeného srdca. Zasmejem sa. My dve si neskôr môžeme podať ruky. No teraz sme na rade. Akosi sme sa stali čerešničkou večera, hoci podľa mňa ňou mal byť dojímavý Marmeládov príhovor, po ktorom daroval Erike jej portrét a Džemerika sa stala skutočnosťou.

Daky už sedí za stolom. Showtime.

Nahodená v lodičkách, sukni a s kabelkou na pleci vyrážam k nej. „Ahoj, Daky, dlho čakáš?“

Daky vstane a s našpúlenými (nechcete vidieť ako veľmi zmaľovanými) perami si dáme vzdušné božteky na líca. „Nie dlhšie ako na novú kabelku od Kučiho. Veď sa pozri na túto...“ zo zeme dvíha strapcovú kabelku, ktorú sme ešte ráno kupovali v obchode *Všetko za euro*. „Už ju mám pol dňa, chuderku.“

„Kabelky sú smírrít,“ zatiahnem afektovane. „Prstene sú cesta.“ Dobré že jej svojím ozdobeným prostredníkom nestrelím do nosa.

„Zásnubný bože,“ zhíkne Daky, „hádám si sa nedala do rúk nejakého vlasáča.“

„Ale dala, čo by som sa nedala!“ zatvárim sa dotknuto. „Rozstrapkané končeky sú smírrít! Kaderník už moje vrtule na hlave pozná a dal mi zľavu. Tak som potom skočila ešte do bižutky...“

„Ty mrška!“ skočí mi do reči. „Máme predsa dohodu. Bižutke trikrát nie!“ zazerá na mňa pohoršene. „Nosíme len striebro...“

„Čo do mňa skáčeš! Veď nosím striebro. Mám ho pri sebe dvadsaťsedem štrnásť. Pozri,“ vytiahnem z kabelky striebornú lyžicu.

„Ukáž?“ zoberie mi ju z ruky. „Normálne v nej vidím svoj odraz...“

„Tie vypučené pery?“ doberám si ju.

„Ty čo do mňa skáčeš? Ja som sa taká narodila...“ našpúli svoje zmaľované gamby. „A potom ma dopichali včely...“

„Včely sú smírrít...“ vyhrknem chápano. „Som rada, že ti už dali pokoj.“

„Myslíš, že už neprídu? Ja by som ich ešte raz uvítala...“

„No odkedy ťa poznám, väčšinou sa správaš, akoby ti uleteli...“ poviem trpko, mysliac na uplynulý týždeň.

Daky klesnú zmaľované kútiky, ale drží sa svojej roly. „To sa ti len zdá. Ma nestraš!“

„Ale, Daky,“ chytím ju za plece a zjemním hlas, „veď si to priznaj... Však ťa niečo v srdiečku žerie.“

Odtiahne sa odo mňa. „Neee, veď ja už tri dni nežeriem. Jedlo je smírrít.“

„Len uhorky sú cesta. Ráno som ich mala na očiach.“

„Ukáž?“ tvár má zrazu pár centimetrov od mojej. „Veď sa mi zdalo, že máš nejako menej vrások.“

Zatváram sa polichotene. „Vidno, že ma poznáš do hĺbky mojich pórov.“

„Tak vieš, poznanie je základ,“ poučí ma.

„Fakt? ja som počula, že v dnešnej dobe stačí mať po ruke nejakého pána Gúgla.

Nepoznáš ho?“

„Nepoznám,“ zatvári sa smutne. „Ale vieš koho poznám? Majstra N. Stále sa tu obšmieta, normálne mi z neho džem prestal chutiť.“

„To je dobre. Nechaj, nech sa kalórie lepia na iné.“

„Aj sa lepia. Už aj Erike z toho lepí.“

„Vidíš?“ zatváram sa, akoby som práve vynašla žiarovku. „Tak to preto celý týždeň prší.“

„Počasie robí kulisy...“ poznamená Daky, obzerajúc si sýtočervený lak na nechtoch.

Takmer vyskočím zo stoličky. „Kuly tu bol? Kedy? A čo za mnou neprišiel? By sme dali svojku.“

„Ja ti na svojku nestačím? Ti nepripadám ako dosť dobrá celebrita?“ tvári sa pohoršene. Vieš, aká som slávna?“

„No neviem, si sa mi nepochválila, ty mrška!“ zachraňujem si kožu od jej pazúrov.

„Tak aby si vedela, minule som bola na Slavíne a som tam napáchla slávou. Chceš ovoňať?“

Načloním sa k nej. „Voňavkový bože! To koľko si toho na seba nastriekala? Radšej dajme tú svojku.“

„No veľa som nastriekala. Čo budem šetriť! Až sa mi pery z toho roztiekli.“ Zatiaľ, čo lovím z kabelky mobil, mimovoľne si na ne priloží prsty. Potom ich obe našpúlime a voilá, fotka je na svete.

„Aké sme kočeny!“ rozplývam sa. „Túto si pripnem. Do Kuchyne.“

„Správne, správne,“ pritakáva Daky. „Všetky oči na Sojke! Keby sa jej náhodou opäť zachcelo pchať ruky do oranžovej vaty.“

„V takom prípade ju musíme zastaviť,“ vyhlásim nekompromisne a prednesiem svoje motto. „Žiadna bitka, na to sú fitká.“

„A vás kto zastaví?“ ozve sa Sandra z obecnstva.

„Nás? No nikto,“ vyhlásim zaskočene. „Brzdy na klinike nemontujú.“

„My si ich namontujeme samy,“ dodá Daky.

„Stihneme to?“ upriem na ňu ustarostený pohľad. „Zajtra odchádzame.“

„Jasné, že stihneme,“ ubezpečí ma a divoko prevráti oči. „Ved' sme mladé. Čas je ešte náš kamarát.“

„Ale nie lepší ako ty, Daky,“ poviem úprimne.

„Ó, Laky, to isté platí o tebe.“ V scenári to síce nebolo, ale aj tak sa objímeme.

Potom vyhlásim: „Máš šťastie, že za mňa sa neplatí.“

„To najlepšie je v živote free,“ dodáva Daky.

„Baby, to chce ešte jednu selfie,“ prehovorí dojatá Adela. Odrazu sa k nám nahrnie celé oddelenie a nie je z toho selfie, ale skupinová fotka, ktorá skončí v kuchyni každého. Lebo na hádky sa zabúda, ale na šťastné okamihy nikdy.